

Sygn. akt I C 684/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Żelazowski

Protokolant: st. prot. Anna Żarczyńska-Ziobro

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko **T. K. (1), B. C.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) Banku (...) S.A. w W. na rzecz pozwanych T. K. (1) i B. C. kwoty po 8.856,00 zł (słownie złotych: osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany przez radcę prawnego A. F..

Sygn. akt I C 684/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 października 2016 r.

Strona powodowa - (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w pozwie z dnia 6.03.2015 r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych T. K. (1) (dawniej T. K. (2)) oraz B. C. solidarnie kwoty 28.873.698,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15.06.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, iż w dniu 16.11.2007 r. zawarła z U. – Art. spółką z o.o. z siedzibą w K. dwie umowy o kredyt inwestorski tj. umowę Nowy Dom zakup 203- (...) oraz umowę Nowy Dom sprzedaż nr 203- (...), obie w walucie polskiej zmienione następnie aneksami nr (...). Powyższe umowy następnie zostały objęte umową ugody z dnia 17.06.2010 r. Każda z umów była zabezpieczona wekslem własnym in blanco wystawionym przez U. –Art. sp. z o.o. i poręczonym przez pozwanych. Ponieważ wystawca weksli nie regulował swoich zobowiązań wynikających z zawartych umów, strona powodowa pismami z dnia 28.01.2014 r. zawiadomiła pozwanych poręczycieli wekslowych o uzupełnieniu weksla i wezwała ich do zapłaty sumy wekslowej w kwocie odpowiednio 22.518.054,81 zł i 6.355.646,42 zł. Strona powodowa podniosła, iż do chwili sporządzenia pozwu zadłużenie nie zostało spłacone przez pozwanych.

W odpowiedzi na pozew, pozwani T. K. (1) i B. C. wniesli o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od strony powodowej solidarnie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwani podnieśli, iż powód nigdy zarówno im jak i dłużnikowi głównemu nie przedstawił weksła do wykupu. Nie wykazał też rodzaju i wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwani zakwestionowali wysokość sumy wekslowej wskazanej na wekslu jako sumy do zapłaty, której mogliby być zobowiązani poręczyciele. Dodatkowo podnieśli, iż powód złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) sp. z o.o. – aktualnego właściciela nieruchomości, na których powodowy bank posiada zabezpieczenie z tytułu kredytu, z którego wynika kwota dochodzona w postępowaniu. Zdaniem pozwanych nie bez znaczenia jest także okoliczność, że powodowy bank zgłosił swoją wierzytelność do masy upadłości spółki (...). sp. z o.o..

W kolejnym piśmie procesowym (pismo z dnia 14.03.2016 r., k. 126-129), pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksła przez powoda niezgodnie z deklaracją wekslową. Nadto podnieśli, iż powód naruszył postanowienia deklaracji wekslowej co do: odpowiednio wczesnego poinformowania pozwanych o wypełnieniu weksła (co powinien uczynić, najpóźniej na 7 dni przed wpisana w wekslu datą płatności) oraz co do daty płatności weksła. W związku z powyższym pozwani podnieśli zarzut wypełnienia weksła in blanco po upływie terminu przedawnienia wierzytelności, którą zabezpieczali swoim poręczeniem wskazując, iż swoim poręczeniem nie obejmowali czynności podejmowanych przez powoda z dłużnikiem głównym po dniu 16.11.2007 r., w szczególności ugody z dnia 17.06.2010 r.

Strona powodowa w piśmie z dnia 12.11.2015 r. (k. 96-99) oraz z dnia 13.06.2016 r. (k. 137-140) wyjaśniła, iż data płatności na wekslu jest datą ogłoszenia upadłości wystawcy weksła tj. U. – Art. Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej. Jest to więc najpóźniejsza dopuszczalna data płatności, jaką Bank był upoważniony uzupełnić na podstawie porozumienia zawartego w deklaracji wekslowej. Nadto wskazała, iż roszczenie Banku wobec kredytobiorcy, wynikające z długu podstawowego, zabezpieczonego weksłem in blanco, a poręczonym przez pozwanych nie uległo przedawnieniu w dacie wypełnienia weksła przez Bank, wobec ogłoszenia upadłości kredytobiorcy. Tym samym bezzasadny zdaniem Banku jest zarzut wypełnienia weksła niezgodnie z zawartym porozumieniem. Podniósł, iż przedawnienie wobec poręczycieli wekslowych biegnie całkowicie odmiennie od poręczycieli cywilnych, na co wskazuje art. 32 i 47 prawa wekslowego, który stanowi, że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 16.11.2007 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z U. – Art. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. umowę kredytu inwestorskiego Nowy Dom zakup nr 203- (...) w walucie polskiej na kwotę 4.500.000 zł. Zgodnie z § 16 umowy kredyt w kwocie 1.350.000 zł miał zostać zwrócony do dnia 1.06.2009 r., zaś w pozostałej części, w szczęściu równych ratach miesięcznych do dnia 1.12.2009 r. począwszy od 1.07.2009 r. (§ 16 i 17 umowy). Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość została ustalona w dniu rozpoczynającym okres obowiązywania stawki referencyjnej jako suma stawki referencyjnej WIBOR i stałej marży w okresie obowiązywania umowy, w wysokości 1,80 pkt procentowych (§ 7 umowy).

W tym samym dniu powód zawarł z w/w Spółką umowę kredytu inwestorskiego Nowy Dom sprzedaż nr 202- (...) w walucie polskiej na kwotę 19.000.000 zł. Z kolei ten kredyt miał zostać zwrócony w zakresie kwoty 5.700.000 zł do dnia 1.06.2009 r., a w części w sześciu równych ratach miesięcznych do dnia 1.12.2009 r. począwszy od 1 lipca 2009 r. (§ 17 i 18 umowy). Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej w stosunku rocznym, której wysokość została ustalona w dniu rozpoczynającym okres obowiązywania stawki referencyjnej jako suma stawki referencyjnej WIBOR i stałej marży w okresie obowiązywania umowy, w wysokości 1,80 pkt procentowych (§ 7 umowy).

W przypadku obydwu umów, niespłacenie przez kredytobiorcę raty lub zadłużenia z tytułu kredytów i odsetek w terminie umownym powodowało, że należność z tytułu zaległej spłaty stawała się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym i za każdy dzień kalendarzowy w okresie utrzymywania się zadłużenia przeterminowanego z tytułu kredytu Bank pobierał odsetki według obowiązującej w tym okresie zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych i postawionych po upływie okresu wypowiedzenia w stan natychmiastowej wymagalności (§ 22 umowy zakup i § 23 umowy sprzedaż).

Tytułem zabezpieczenia udzielonych kredytów, Spółka wystawiła i wręczyła powodowi dwa weksle in blanco, wraz z deklaracjami wekslowymi, które poręczone zostały przez pozwanego T. K. (1) (dawniej K.) oraz B. C..

Zgodnie z postanowieniami deklaracji wekslowych z dnia 16.11.2007 r. (pkt 2), Bank miał prawo , w razie niedotrzymania terminów spłaty wynikających z w/w umów, wypełnić weksle w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec Banku z tego tytułu łącznie z odsetkami , prowizją, kosztami oraz weksle te opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając wystawcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru pod wskazany adres najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności. W/w deklaracje wekslowe wobec poręczycieli przewidywały, iż w razie wypełnienia weksli przez Bank, powinni zostać oni zawiadomieni o terminie zapłaty analogicznie jak wystawca (pkt 3 deklaracji poręczyciela wekslowego).

W dniach 29.05.2009 r. i 9.09.2009 r. za zgodą poręczycieli zostały zawarte po dwa aneksy do w/w umów potwierdzające ostateczną spłatę zobowiązania do dnia 1.12.2009 r. jednakże zmniejszające ilość rat spłaty.

Z uwagi na fakt, iż w/w Spółka nie dokonała na rzecz powoda zapłaty zadłużenia z tytułu udzielonych spółce kredytów, w dniu 17.06.2010 r. powód zawarł z nią ugodę, na podstawie której spółka zobowiązała się spłacić należność główną i odsetki wynikające z w/w umów kredytowych w łącznej kwocie 23.596.349,40 zł (w tym 20.930.820,14 zł – należność główna, oraz 2.665.529,26 zł – odsetki umowne liczone na dzień 15.06.2010 r.) zgodnie z harmonogramem spłat, stanowiącym załącznik nr 1 i 2 do ugody. Pierwsze spłaty miały nastąpić do dnia 28.02.2011 r., ostatnia rata do dnia 31.01.2012 r. Przedmiotowej ugody nie podpisywali poręczyciele wekslowi.

Dowód: umowa kredytu inwestorskiego Nowy Dom zakup nr 203- (...) z dnia 16.11.2007 r., wraz z załącznikiem i aneksami nr (...) i2, k. 30- 38; umowa kredytu inwestorskiego Nowy Dom sprzedaż nr 203- (...) z dnia 16.11.2007 r., wraz z załącznikiem i aneksami nr (...), k. 39- 47; ugoda z dnia 17.06.2010 r., k. 48-57; deklaracje wekslowe z dnia 16.11.2007 r., k. 75; decyzja Kierownika USC w K. z dnia 16.04.2012 r., k. 59

W dniu 14.06.2012 r. ogłoszona została upadłość wystawcy weksli – tj. spółki (...). sp. z o.o., a (...) Bank (...) S.A. Bank zgłosił do masy upadłości wierzytelność wynikającą z w/w/ umów (okoliczność bezsporna).

Pismami z dnia 28.01.2014 r., strona powodowa zawiadomiła pozwanych jako poręczycieli wekslowych o uzupełnieniu weksli z dnia 16.11.2007 r. na kwoty odpowiednio 6.355.643,42 zł i 22.518.054,81 zł, informując ich że kwoty te stanowią całość wierzytelności wynikających z umowy kredytu inwestorskiego Nowy Dom zakup nr 203- (...) i umowy kredytu inwestorskiego Nowy Dom sprzedaż nr 202- (...) oraz wezwała pozwanych do zapłaty tych kwot w terminie do 28.02.2014 r. Jednocześnie strona powodowa wskazała w tych zawiadomieniach, iż weksle z dnia 16.11.2007 r. zostały uzupełnione w ten sposób, że datą ich płatności jest dzień 14.06.2012 r. Wezwanie to zostało doręczone pozwanemu T. K. (1) w dniu 11.02.2014 r. a pozwanej B. C. w dniu 13.02.2014 r.

Dowód: zawiadomienia o uzupełnienia weksli, wraz z kserokopią weksli i potwierdzeniami doręczenia wezwania, k. 62-73

Jak wynika z wyciągu sporządzonego na podstawie ksiąg bankowych nr (...) banku (...) S.A. na dzień 2.10.2015 r. figurowało w nich wymagalne zadłużenie w łącznej kwocie 39.880.232,28 zł dłużnika U. – Art. sp. z o.o. w K. z tytułu umowy kredytu inwestorskiego Nowy Dom zakup nr 203- (...) i umowy kredytu inwestorskiego Nowy Dom sprzedaż nr 202- (...), zmienionych aneksami nr (...) i umową ugody z dnia 17.06.2010 r.

Dowód: wyciąg sporządzony na podstawie ksiąg bankowych banku (...) S.A. nr (...), k. 104-105

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o powołane w uzasadnieniu wyroku dowody, których strony nie kwestionowały i którym Sąd w całości dał wiarę. Treść zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, nie budziły one również wątpliwości Sądu Okręgowego tak co do ich formy, jak i treści.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie, powodowy Bank dochodził należności z dwóch weksli in blanco, które zabezpieczały należności powoda wynikające z zawartych przez powoda z w/w Spółką umów kredytowych, domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych jako poręczycieli wekslowych na rzecz powoda kwoty 28.873.698,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.06.2012 r. do dnia zapłaty. Pozwani podnosili w niniejszej sprawie zarzut wypełnienia przedmiotowych weksli po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, wypełnienia weksli niezgodnie z treścią deklaracji wekslowej oraz zarzut niewykazania co składa się na sumę wekslową. Fakt, iż pozwani udzielili poręczenia wekslowego jest bezsporny i nie budzi on wątpliwości. Kwestią wymagającą zbadania w niniejszej sprawie była natomiast okoliczność, czy powód wypełniając weksle z terminem płatności – 14.06.2012 r. był uprawniony do ich wypełnienia z taką datą wobec pozwanych, a zatem czy przedmiotowe weksle zostały wypełnione zgodnie z deklaracją wekslową.

Wskazać należy, iż w następstwie wypełnienia weksla in blanco zgodnie z porozumieniem wekslowym powstaje zobowiązanie wekslowe osoby podpisanej na wekslu in blanco. Posiadacz weksla in blanco uzyskuje zatem z mocy porozumienia uprawnienie do spowodowania powstania zobowiązania wekslowego osoby, która złożyła podpis na wekslu in blanco. Działanie to ma charakter jednostronnej czynności prawnej. Wynikająca z porozumienia osoby wręczającej weksel in blanco i jego odbiorcy ścisła więź pomiędzy zobowiązaniem wekslowym, a zobowiązaniem, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, przejawia się w tym, że wierzyciel nie może z mocy weksla uzyskać w zasadzie więcej praw niż przysługuje mu w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność. Przyjmuje się też, iż deklaracja wekslowa podpisana również przez poręczyciela wekslowego jest wiążącą strony umową, która określa samoistnie warunki wypełnienia weksla in blanco - art. 10 Prawa wekslowego. Przez udzielenie poręczenia wekslowego nawiązuje się stosunek wekslowy między poręczycielem a remitentem, a nie między poręczycielem a poręczonym (wystawcą), tych ostatnich łączy natomiast stosunek cywilnoprawny, w ramach którego dojść może do rozliczeń. Poręczyciel odpowiada więc tak jak każdy dłużnik solidarny, a jego zobowiązanie ma być samodzielny i abstrakcyjny. Przy czym do poręczycieli wekslowych jako dłużników solidarnych mają zastosowanie przepisy art. 371 i 372 k.c.

Artykuł 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe regulując dopuszczalny zakres zarzutu niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia weksla nie podważa abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego, a jedynie osłabia odpowiedzialność dłużnika wekslowego przez umożliwienie mu odwołania się do stosunku osobistego łączącego wystawcę weksla i remitenta. Ze względu na ścisłe powiązanie weksla in blanco z porozumieniem regulującym zasady jego wypełnienia pozwany może bronić się zarzutem, że uzupełnienie nastąpiło niezgodnie z porozumieniem. Zarzuty takie mogą być podnoszone bez żadnych ograniczeń wobec powoda, którym jest bezpośredni odbiorca weksla in blanco.

Wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu jest wypełnieniem niezgodnym z deklaracją wekslową i wystawca weksla (poręczyciel) może podnieść taki zarzut w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe wskazując, że z tego względu jego zobowiązanie wekslowe nie powstało. Utrwalony jest też pogląd, że przedawnienie praw z weksla in blanco nie rozpoczyna biegu do czasu jego wypełnienia i dla odpowiedzialności wekslowej wystawcy weksla niezpełnego (poręczyciela) wobec remitenta decydujące jest jego wypełnienie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, a nie przed wniesieniem pozwu. W razie oparcia bowiem powództwa na zobowiązaniu wekslowym, data wniesienia pozwu dla tej kwestii pozostaje bez znaczenia, bo stosunek podstawowy nie jest podstawą roszczenia. Data ta jest istotna wyłącznie przy ocenie przesłanek określonych w art. 70 zdanie pierwsze w zw. z art. 103 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe, roszczenie wekslowe przeciwko poręczycielowi weksla in blanco przedawnia się bowiem z upływem trzech lat od dnia płatności weksla uzupełnionego zgodnie z upoważnieniem do jego wypełnienia (tak SN w wyroku z dnia 16.12.2015 sygn. IV CSK 131/15). W wyroku z dnia 3 listopada 2010 r. Sąd Najwyższy stwierdził, iż treścią upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco, wręczonego w celu zabezpieczenia roszczenia, jest objęte jedynie uzupełnienie go przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu a zarzut uzupełnienia weksla po

upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego przysługuje także poręczycielowi (sygn. V CSK 142/10).

W deklaracjach wekslowych spółka (...). Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. udzieliła powodowemu Bankowi upoważnienia do wypełnienia dwóch weksli na sumę odpowiadającą zadłużeniu wystawcy wobec Banku z tego tytułu łącznie z odsetkami, prowizją, kosztami. Bank miał także prawo opatrzyć te weksle datą płatności według swego uznania, zawiadamiając wystawcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru pod wskazany adres najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności. W/w deklaracje wekslowe wobec poręczycieli przewidywały, iż w razie wypełnienia weksli przez Bank, powinni oni być zawiadomieni o terminie zapłaty analogicznie jak wystawca (pkt 3 deklaracji poręczyciela wekslowego).

Pismami z dnia 28.01.2014 r. powód wystosował do pozwanych zawiadomienia o wypełnieniu weksli i wezwał ich do ich wykupu do dnia 28.02.2014 r. oznaczając na wekslach datę płatności na dzień 14.06.2012 r. W ocenie Sądu takie działanie Banku było nieuprawnione, gdyż było ono niezgodne z deklaracją wekslową. Dzień płatności oznaczony na wekslu nie był tożsamy z datą wezwania pozwanych do wykupu weksla. Słusznie podnosiła strona pozwana, że w ten sposób Bank chciał najprawdopodobniej uniknąć zarzutu przedawnienia jego roszczenia. Z treść w/w deklaracji wekslowej wynika co prawda, iż powodowy bank miał prawo opatrzyć przedmiotowe weksle datą płatności według swego uznania, jednakże wykładnia deklaracji nie wskazuje, aby uprawnienie powodowego banku do wypełnienia weksli miało charakter bezterminowy. Obwarowane było ono także datą zawiadomienia dłużników o wykupie weksla. Podkreślenia wymaga fakt, że o ile nic innego nie wynika z deklaracji, uprawnienie to nie obejmuje prawa wypełnienia weksla po upływie przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego. Powołując się na treść art. 123 § 1 pkt 1-3 kc oraz art. 124 kc oraz przyjmując, że roszczenie powodowego Banku stało się wymagalne najpóźniej w dniu 1.12.2009 r. (ostateczny termin spłaty zobowiązań) Sąd przyjął, że bieg przedawnienia roszczenia powoda wynikającego ze stosunku podstawowego rozpoczął się dnia 1.12.2009 r. a zakończył z dniem 1.12.2012 r. stosownie do art. 118 k.c. Bezspornym jest w przedmiotowej sprawie, iż 14.06.2012 r. została ogłoszona upadłość Spółki, zaś powód zgłosił do masy upadłości wierzytelność. Z pewnością zgłoszenie wierzytelności przerwało bieg przedawnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego przerwa biegu przedawnienia nie dotyczyła jednak poręczycieli wekslowych, bowiem ich odpowiedzialność z wystawcą weksli, tj. spółką (...). sp. z o.o. - w myśl art. 47 prawa wekslowego – jest solidarna. Z zasad tak ukształtowanej odpowiedzialności wynika, iż dokonanie jakiegokolwiek czynności wymienionej w art. 123 § 1 pkt 1 kc (do których należy także zgłoszenie wierzytelności w postępowaniu upadłościowym) przeciwko jednemu z ewentualnych podmiotów odpowiadających solidarnie, nie przerywa biegu przedawnienia w stosunku do pozostałych dłużników (art. 372 k.c.). Podobnie, tj. przez pryzmat odpowiedzialności solidarnej należało ocenić fakt zawarcia przez wierzyciela ugody z dnia 17.06.2010 r. z jednym z dłużników solidarnych tj. ze spółką (...). sp. z o.o.. Ugoda ta zawierała niewątpliwie elementy uznania długu, w świetle więc art. 371 k.c. skutki jej mogły dotyczyć tylko tego dłużnika, który ją zawarł.

Z tych wszystkich względów, oraz mając na uwadze, iż w styczniu 2014 r. powodowy Bank nie był uprawniony do uzupełnienia weksli, Sąd podzielając zarzuty pozwanych oddalił powództwo w całości. Ponieważ powództwo podlegało oddaleniu już tylko z tej przyczyny zbędnym było odnoszenie się do pozostałych twierdzeń i zarzutów stron, w szczególności dotyczących wysokości i składników sumy wekslowej.

Sąd oddalił roszczenie strony powodowej także w zakresie należności wynikającej z odsetek za opóźnienie, które zgodnie z art. 118 są świadczeniem okresowym a ich termin przedawnienia wynosi 3 lata. Sąd uznał bowiem że również to roszczenie uległo przedawnieniu wraz z przedawnieniem świadczenia głównego (uchwała SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04).

Za podstawę rozstrzygnięcia w punkcie II wyroku o kosztach procesu Sąd przyjął określoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty procesu złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych ustanowionego z urzędu w kwotach po 7.200 zł plus 1656 zł tytułem zwrotu podatku Vat 23 % (§ 2 ust. 3, § 6 pkt 7, § 15 oraz § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 r., poz. 490 t.j.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2015 r. poz. 1805).